

De pel·lícula

Un relat de: [Ricard Sayeras Quera](#)

Quan vaig descobrir que una de les pel·lícules que podríem triar per veure durant el vol era “La Nit dels Morts Vivents” se'm va dissoldre la mala jeia que arrossegava des que havia sortit de casa, al matí. Feia segles que no la mirava.

A l'instant em van venir al cap els estius a Riu Major, el meu cosí Ferran i en Sebastià Comamala, el seu soci de tripijocs. Eren carn i unglas des de menuts, ells dos. Jo sóc un any més jove, i només era el tercer de la colla. La mare m'obligava a anar amb ells perquè així podien sortir juntes ella, la tia Sió i la mare d'en Sebastià. I mentre les tres xerraven pels colzes, assegudes en una gandula de la piscina o en un banc del Passeig Nou, nosaltres corríem per allà, mirant quina en podíem fer. I n'havíem fet de l'alçada d'un campanar. “El trio malèfic” ens va batejar el caporal Povedilla, que setmana sí, setmana també, ens havia de citar a la caserna de la Guardia Civil per renyar-nos.

En aquella època en Sebastià era el cervell del grup. I tenia unes sortides d'emblanquinador memorables. Recordo com si fos ara, la tarda que en Tià, que era tal com li dèiem nosaltres, es va presentar al Passeig amb una màquina de filmar. Se l'havien descuidat uns turistes francesos a la pensió dels seus pares. Ens va explicar que, veient amb nosaltres “La Nit dels Morts Vivents” al cinema del poble, feia un parell de vespres, havia descobert la seva vocació artística i volia fer una pel·lícula de zombis. Ho tenia tot pensat. L'argument era que un cadàver tornat a la vida –jo-, sortia del cementiri del poble pet cruspir-se a tots els vilatans; però l'heroi -en Ferran- no es deixava menjar. Lluitàvem i em matava. El llargmetratge es titularia “Els morts que caminen”. No gaire original.

D'amagat de les mares vàrem baixar fins a l'escorxador municipal a buscar l'attrezzo que donés versemblança a la producció. En Mingu, el matador, ens va subministrar budells de xai. Me'ls posaria a sota la samarreta i havien de caure a terra en el moment que en Ferran em matés. Per acabar-ho d'amanir, em van fer empastifar la cara, els braços i la roba amb la sang de les pobres bèsties sacrificades. Feia una fila d'espant.

Intentant no ser vistos per les nostres progenitores, tornàrem al Passeig per preparar la posada en escena. El zombi apareixeria per la porta del cementiri i perseguiria a la seva víctima, que estaria assegurada a la parada de la TEISA.

En Sebastià es va situar d'esquena a la tanca de boix que separava el Passeig de la carretera de Figueres. Quan ell va cridar “Acció”, jo vaig sortir rabent per empaitar al meu cosí. En Ferran, però, no es va esperar que m'acostés al baixador i va fugir com sí de debò jo fos un ressuscitat amb gana endarrerida. Vaig provar de perseguir-lo, però córrer havent d'aguantar amb les mans un paquet de vísceres a sota la samarreta, no és gens fàcil. I si, per postres, no t'hi veus bé, perquè la sang amb què t'has pintat la cara et va als ulls, estàs arreglat. Vaig travessar el vial obsedit amb en Ferran i, a mig fer, vaig sentir l'aguda xerricada dels frens d'un cotxe quan es claven. Vaig saltar per evitar l'impacte, però amb tanta mala sort, que vaig perdre l'equilibri i vaig aterrar a l'asfalt amb la cara per davant.

El que va passar a partir d'aquell instant, no ho he tingut mai clar. Tinc un garbuix a la memòria. Hi havia gent que cridava “És mort!”. El front, el nas i el pòmul que em feien molt de malt. Els xiscles de la mare. El sol que m'enlluernava. Les tripes d'animal aixafades a sota el meu ventre, que alliberaven un suc llefiscós, tebi i pudent. Una veu que em va dir que aguantés com un home. Algú que em carregava en un cotxe. El doctor Caparrós que donava instruccions a la infermera. I després tot fosc.

Em vaig despertar en una llitera del dispensari, adolorit i nafrat. La mare estava estirada al jaç del costat, adormida. S'havia desmaiat en veure'm estirat al mig del carrer, i fet un Natzarè.

Se'n va parlar molts mesos a Riu Major de la pel·lícula de zombis. Els tres artistes ens vàrem quedar sense piscina, sense bicicleta, sense futbolí i sense gelat dels dissabtes fins a final d'estiu. D'aquesta feta, al poble, a mi em van posar el malnom d'en tripetes. I encara em dura.

Però el súmmum de tot va ser que, quan vàrem anar a casa d'en Sebastià a obrir la filmadora, ens vam adonar que no hi havia rodet.